

1 ODEJÍT Z DOMOVA A PŘIJÍT DOMŮ

Zvyk vyprávět, tvořit cosi zázračného z obyčejných věcí, bylo těžké prolomit. Vyprávění přišlo jaksi přirozeně po určitém čase stráveném ve společnosti mluvících strašáků do zelí a mizějících koček; svým způsobem to byla metoda, jak se člověk dokázal udržet nohama na zemi a stále viset na tenoučké niti kontinuity, která probíhá všemi životy, aniž by záleželo na míře jejich podivnosti. Vyprávěj o neskutečných věcech, převed' je do příběhu a budeš je mít pod kontrolou. Takže:

Venkovské sídlo stálo uprostřed čehosi, co by se mohlo považovat za pole, kdyby to nesloužilo jako pozemek u domu. Tráva byla dokonale zelená, stromy poblíž budovy perfektně

zastřížené a v zahradě bujela záplava barev, které jinak běžně existují snad jen v duze nebo v bedně s dětskými hračkami. Černá stužka příjezdové cesty se vinula od vzdálené brány až k domu, kde vytvářela smyčku a elegantně se rozšiřovala do místa pro zaparkování těsně před vstupní verandou. Ke vchodu přijelo auto, křiklavě žluté a zároveň jaksí omšelé v porovnání s pečlivě uspořádaným okolím. Zadní dveře bouchly, auto se zase rozjelo a nechalo za sebou dospívající dívku.

Byla vysoká a štíhlá a nemohlo jí být víc než sedmnáct, kolem očí a úst se zdála ještě jaksí nehotová, zjevně tedy ještě byla v procesu, který dokončí teprve čas. Na sobě měla černou – černé džíny, černé kotníčkové boty s drobnými černými knoflíčky, které pochodovaly jako vojáčky od palce k lýtku –, a také bílou – volné tílko, náramky z falešných perel kolem zápěstí – a vlasy měla stažené do culíku stuhou v barvě semíněk granátového jablka. Byly naprosto bílé s několika pruhy černé barvy, jako by někdo vylil naftu na mramorovou podlahu, a oči měla bleďe jako led. V denním světle je mhouřila. Z toho, jak vypadala, se dalo soudit, že už to je nějaký čas, kdy byla naposledy na slunci. Její kufřík na kolečkách byl jasně růžový s namalovanými sedmikráskami. S největší pravděpodobností si ho nekupovala.

Zvedla ruku, aby si zaclonila oči, a podívala se na budovu. Zarazila se u tabule, která visela z okapu verandy. Velkými písmeny na ní stálo: DOMOV ELEANOR WESTOVÉ PRO NEZVLADATELNÉ DĚTI. Pod tím bylo menšími písmeny ještě přidáno: ŽÁDNÝ PODOMNÍ PRODEJ, ŽÁDNÉ NÁVŠTĚVY, ŽÁDNÉ VÝPRAVY.

Dívka zamrkala. Sklonila ruku. A pomaličku vykročila ke schodům.

Ve třetím patře sídla pustila Eleanor Westová záclonu, a zatímco se látka třepotavě vracela na své původní místo, otočila se ke dveřím. Eleanor působila jako dobře zachovalá dáma kolem sedmdesátky, přestože se její skutečný věk blížil stovce. Cestování zeměmi, které kdysi navštěvovala, jí zamíchalo vnitřními hodinami tak, že bylo pro čas obtížné na její tělo působit důsledně. Někdy byla za svou dlouhověkost vděčná, protože jí to umožňovalo pomáhat více dětem, než které by kdy mohla vidět, kdyby neotevřela dveře, které otevřela, a kdyby se rozhodla nikdy neopustit řádnou cestu životem. Jindy si říkala, jestli svět někdy zjistí, že existuje – že byla tou malou Ely Westovou, nezvedenou holčičkou, a že je i po těch letech pořád ještě naživu –, a co se s ní stane, až to nastane.

Ale prozatím byla její záda silná a oči jasné jako v ten den, kdy v sedmi letech uviděla otvor mezi kořeny stromu na otcově pozemku. A i když měla teď bílé vlasy a pleť jí zjemněla vráskami a vzpomínkami, nezáleželo na tom. Okolo očí se jí stále skvělo něco nedokončeného, ještě nebyla hotová. Byla příběhem, ne epilogem. A pokud se rozhodla vyprávět si vlastní život pěkně jedno slovo po druhém, když scházela po schodech a chystala se uvítat nově příchozí studentku, tak to nikomu neubližovalo. Vyprávění bylo zkrátka zvyk a zvyk je železná košile, jak známo.

Někdy je to jediné, co tělo ještě má.

Nancy stála jako zkamenělá uprostřed foyeru. Rukou křehovitě svírala držadlo kufru, rozhlížela se a snažila se zjistit, co má dělat dál. Nebyla si jistá, co vlastně čekala od „speciální školy“, kam ji rodiče odeslali, ale rozhodně to nebylo tohle... tenhle elegantní venkovský dům. Stěny byly vytapeťované staromódním potiskem růží a popínavých plaménků a vybavení – i v této záměrně málo zařízené hale – starobylé, z pevného leštěného dřeva s mosaznými prvky, které ladily s ladným obloukem zábradlí. Podlaha byla z třeshňového dřeva, a když se Nancy podívala vzhůru, přičemž se snažila zvednout pouze oči a ne bradu, uviděla propracovaný lustr v podobě rozkvetlého květu.

„Ten vytvořila jedna z našich absolventek,“ ozval se hlas. Nancy odtrhla pohled od lustru a otočila se ke schodišti.

Sestupující žena byla hubená, jak už někdy starší dámy bývají, ale měla rovná záda a její ruka spočívala na zábradlí spíš jen jako doprovod, a ne opora. Měla stejně bílé vlasy jako Nancy, jen bez vzdorných pramenů černé, které jí kolem hlavy tvořily účes připomínající odkvetlou pampelišku. Vypadala by jako naprosto vážená dáma nebýt zářivě oranžových kalhot doplněných ručně pleteným svetrem v barvách duhy a náhrdelníkem z polodrahokamů, jejichž barvy spolu ani v nejmenším neladily. Nancy proti své nejlepší vůli vykulila oči a hned se za to na sebe naštvála. Každým dnem ztrácela něco ze své strnulosti. Zanedlouho bude stejně neklidná a nestálá jako všichni žijící a pak už nikdy nenajde cestu zpátky domů.

„Ve skutečnosti je to všechno sklo, samozřejmě, tedy kromě částí, které ze skla nejsou,“ pokračovala žena a zjevně ji

Nancyino bezostyšné zírání nijak netrápilo. „Nejsem si vlastně zcela jistá, jak se něco takového dělá. Nejspíš roztavením písku. Nicméně jsem se na tom podílela těmi ohromnými závěsy uprostřed ve tvaru slzí. Všech dvanáct je mojí výroby. Jsem na ně poměrně dost pyšná.“ Žena se odmlčela a zřejmě očekávala, že Nancy něco řekne.

Nancy polkla. Mívala poslední dny v puse takové *sucho*, jako by proti tomu dusivému pocitu nic nepomáhalo. „Když nevíte, jak vyrobit sklo, tak jak jste udělala ty závěsy?“ zeptala se.

Žena se usmála. „Ze svých slz samozřejmě. Vždy předpokládej, že ta nejjednodušší odpověď je ta správná, protože tady to tak většinou je. Jsem Eleanor Westová. Vítej u mě. Ty musíš být Nancy.“

„Ano,“ odpověděla pomalu Nancy. „Jak jste...?“

„No, jsi jediná studentka, kterou dnes očekáváme. Není vás už zdaleka tolik jako dřív. Buď jsou brány vzácnější, nebo se zlepšujete a nevracíte se z nich. Tak a teď buď tiše, ať si tě můžu prohlédnout.“ Eleanor sešla tři poslední schody a postavila se přímo před Nancy. Chvilku si ji bedlivě prohlížela a pak ji pomaličku obešla. „Hm. Vysoká, štíhlá a velmi bleďá. Musela jsi být na místě bez slunce – ale také bez upírů, když vidím tvou kůži na krku. Jack a Jill z tebe budou neskuřečně nadšené. Už je unavuje sluníčkářská idyla, kterou sem ostatní nosí.“

„Upíři?“ pronesla Nancy nevýrazně. „Ti přece neexistují.“

„Nic z tohohle ve *skutečnosti* neexistuje, má drahá. Ani tenhle dům, ani náš rozhovor, ani boty, které máš na sobě – mimochodem jsou už několik let vyšle z módy, jestli se snažíš

přiblížit způsobu života svých vrstevníků, a nejsou to ani pořádné boty na truchlení, pokud se snažíš úporně držet své nedávné minulosti – a ani ty nebo já. Skutečnost je jen obyčejné slovo a byla bych ti vděčná, kdybys ho, dokud žiješ pod mou střechou, používala co možná nejméně.“ Eleanor se opět zastavila přímo před Nancy. „Prozrazují tě vlasy. Byla jsi v Podsvětí nebo v Zásvětí? V Říši mrtvých jsi být nemohla. Odtamtud se nevrací nikdo.“

Nancy na ni zírala s otevřenou pusou, kterou se snažila zformulovat nějaká slova. Najít hlas se jí ale nedařilo. Ta stará dáma říkala ty věci – krutě nemožné věci – tak normálně, jako by se neptala na nic důležitějšího, než jaká má očkovaní.

Eleanořin výraz se proměnil, zatvářila se laskavě a omluvně. „Ach, asi jsem tě rozrušila. Obávám se, že k tomu mám sklony. Prošla jsem do světa Nesmyslu, víš, šestkrát, než mi bylo šestnáct, a přestože jsem tam nakonec musela přestat chodit, už nikdy jsem se znovu nenaučila držet jazyk za zuby. Nejspíš jsi unavená z cesty a zvědavá, co se tu bude dít. Je to tak? Ukážu ti tvůj pokoj, ale nejdřív musím zjistit, kam zapadáš. To je pro ubytování poměrně zásadní. Nemůžeš přeci dát cestovatele z Nesmyslu dohromady s někým, kdo se procházel světem Logiky, pokud tedy nechceš místní policii vysvětlovat značnou míru násilí. Kontrolují nás totiž tady, přestože se nám většinou daří, aby nad námi přimhouřili oči. Je to součást snahy zůstat akreditovaní jako škola, i když jsme myslím spíš něco jako svého druhu sanatorium. To slovo se mi líbí, a tobě? ‚Sanatorium.‘ Zní to tak oficiálně, a přitom to vlastně vůbec nic neznamená.“